

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 maja 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I ACa (...)
i od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 15 kwietnia 2009 r., sygn. akt I C (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 15 kwietnia 2009 r., sygn. akt I C (...);**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej w pozostałej części;**
- 3. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

1. Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.). W części, w której skarga kasacyjna wniesiona

została przez powoda od wyroku sądu pierwszej instancji jest ona niedopuszczalna i na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. podlega odrzuceniu.

2. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Brak jest którejkolwiek z powyższych okoliczności uzasadniających przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej przez powoda.

W szczególności przyjęcia skargi do rozpoznania nie uzasadnia powołanie się przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, na to, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, że zachodzi nieważność postępowania i że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienia prawne przedstawione przez skarżącego nie są zagadnieniami istotnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymagającymi rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Sformułowane zostały w sposób nader ogólny i sprowadzają się do żądania od Sądu Najwyższego „ustalenia kryteriów...” bądź „określenia zasad...” postępowania, które powinny obowiązywać sąd w toku rozpoznawania sprawy. Zasady te wynikają z przepisów Kodeksu postępowania cywilnego a ich treść została wyjaśniona w nauce procesu cywilnego i w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. Należy dodać, że zagadnienia sformułowane przez skarżącego wiążą się z podstawą, na jakiej oparta została skarga kasacyjna (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), a zarzuty nią objęte dotyczą postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Zarzuty te uchylają się spod rozpoznania skargi kasacyjnej w zakresie w jakim nie została ona odrzucona. Także z tego powodu w sprawie nie zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia zagadnień prawnych wiążących się z tymi zarzutami.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym powód nie był pozbawiony możliwości obrony swych praw i postępowanie to nie jest dotknięte nieważnością (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Nie zachodzi też żadna inna podstawa nieważności tego postępowania.

Wbrew przekonaniu skarżącego skarga kasacyjna przez niego wniesiona nie jest oczywiście uzasadniona. Okoliczność, że jej jedyna podstawa – naruszenia przepisów postępowania nie zawiera zarzutów naruszenia przepisów postępowania przez sąd drugiej instancji, wskazuje wprost na niezasadność skargi.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. postanowił odmówić przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej przez powoda od wyroku sądu drugiej instancji.

3. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 108 § 1 zd. pierwsze w zw. z art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 109 § 2 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417 ze zm.).